

SVĚTOVÁ BESTSELLEROVÁ AUTORKA

# NORA ROBERTS

STEJNÁ  
JAKO ONA





edice  
*KLOKAN*

Copyright © 2021 by Nora Roberts  
Translation © Soňa Tobiášová, 2022  
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.  
Žádnou část knihy není dovoleno užít  
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného  
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací  
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického LEGACY  
vydaného v roce 2021 nakladatelstvím  
St. Martin's Press, an imprint of St. Martin's Publishing  
Group  
přeložila Soňa Tobiášová  
Redakční úprava Kateřina Duchoňová  
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek  
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,  
v edici Klokan, 2022  
shop@alpress.cz  
Vydání první

ISBN 978-80-7633-809-8

*Mým dětem, jejich dětem  
a všem, kdo přijdou po nich.*

---

# ČÁST PRVNÍ

# AMBICE

*Skutečným a nanejvýš správným cílem  
každého snažení  
by měla být schopnost konat dobro.*

Sir Francis Bacon

---

## 1

## GEORGETOWN

Když se Adrian Rizzová poprvé setkala se svým otcem, pokusil se ji zabít.

V sedmi letech vlastně žila neustále na cestách. Většinu času bydlela s matkou a Mimi, která se o ně starala, v New Yorku, často se však pár týdnů zdržely třeba v L.A., Chicagu nebo Miami.

V létě směla zůstat čtrnáct dní u prarodičů v Marylandu, což byla legrace, protože měli psy, velký dvůr na hraní a taky houpačku z pneumatiky.

Pokud právě bydlely na Manhattanu, chodila do školy, což tolik nevadilo. K tomu na gymnastiku a hodiny tance, což měla mnohem raději.

Když s matkou kvůli práci cestovala, starala se o její domácí výuku Mimi. Učila ji například poznávat místa, kde pobývaly. Za měsíc v DC tedy navštívily mnohé památníky, Bílý dům i Smithsonovo muzeum.

Občas směla Adrian pomáhat mamince s prací, což rozhodně milovala. Pokud dostala za úkol účinkovat v některém z jejích fitness videí, musela nejdříve zvládnout sestavu cviků, taneční kroky nebo jógové pozice.

Učila se však ráda a tančila ze všeho nejraději.

V pěti letech s matkou natočila video zaměřené na rodiny s dětmi. Šlo o cvičení jógy, protože ona byla přece to *dítě* v matčině firmě nazvané Yoga Baby.

Byla na to patřičně hrdá a nemohla se dočkat, až jednou natočí další video, třeba v deseti pro další věkovou skupinu, jak říkala maminka.

Ta o věkových skupinách, demografii a podobných věcech věděla naprosto vše. Adrian slyšela, jak si o tom vypráví se svými manažery a producenty.

Maminka se vyznala taky ve výživě, v propojení zdravého těla a myslí, v meditaci a podobných věcech.

Neuměla ale vařit – ne jako Popi a Nonna, kteří provozovali restauraci. A neuměla si hrát jako třeba Mimi, protože se musela neustále zabývat svojí kariérou.

Stíhala spousty mítinků, zkoušek, plánovacích schůzek, veřejných produkcí a rozhovorů pro média.

Už v sedmi letech bylo Adrian jasné, že Lina Rizzová neumí být dobrou mámou.

Nechávala ale dcerku hrát si s jejím make-upem, pokud po sobě všechno uklidila, a nikdy se nerozčilovala, když při cvičení dělala nějaké chyby.

Nejlepší na poslední výpravě ovšem bylo to, že po natáčení a společenských akcích neletěly zpět do New Yorku, a místo toho se rozjely na prodloužený víkend za babičkou a dědou.

Adrian doufala, že u nich zůstanou celý týden, zatím ale seděla mezi dveřmi a pozorovala matku, jak nacvičuje novou sestavu.

Dům, v němž se nacházely, si Lina na měsíc pronajala hlavně proto, že měl domácí tělocvičnu se zrcadlovou stěnou, což považovala za zásadní, stejně jako větší počet oddělených ložnic.

Právě prováděla sérii dřepů, výpadů vpřed, kliků a výskoků, tedy takzvaných angličáků – Adrian znala názvy jednotlivých cviků nazpaměť – a přitom mluvila do zrcadla, jako by udílela instrukce svým divákům.

Občas ale zaklela a část sestavy sjela znovu od začátku.

Adrian se matka zdála nesmírně krásná, jako potem orosená princezna, i teď o samotě bez make-upu, když se nemusela starat, jak vypadá před kamerou. Měla zelené oči jako babička a pleť jako pozlacenou sluncem. Její vlasy, teď stažené saténovou gumičkou, měly barvu jedlých kaštanů, co se dají koupit o Vánocích, a stejně báječně voněly.

Byla vysoká, i když ne jako děda, a Adrian doufala, že se jí, až dospěje, bude podobat.

Lina na sobě měla upnuté šortky a sportovní podprsenku, ovšem na natáčení nebo vystoupení si nic tak odhalujícího nebrala, protože to prý není důstojné.

Jelikož dcerku vychovala k uvědomění, jak je zdraví mysli a těla propojené, Adrian věděla, že maminka je to, čemu se říká ‚zdravá, pevná, úžasná‘.

Právě teď si něco mumlala a pak si šla zapsat pár poznámek. Dcerka věděla, že půjde o nové video o třech částech po třiceti minutách – zdravotní, posilující a jógu na závěr, se čtvrtihodinovým dodatkem zvaným *total body*.

Lina popadla ručník, aby si otřela tvář, a teprve pak zahlédla dcerku u dveří.

„Krucí, to jsem se lekla! Nevěděla jsem, že tu jsi, Adrian. Kde máš Mimi?“

„Ta je v kuchyni. K večeři bude kuře s rýží a chřestem.“

„Super. Tak co kdybys jí šla pomoci? Já se musím osprchovat.“

„Proč se zlobíš?“

„Nezlobím se.“

„Ale zlobila ses, když ti volal Harry. Křičela jsi, žes něco neřekla, zvláště ne škrabalovi z bulváru.“

Lina si prudce stáhla gumičku z hlavy, jako vždy, když ji rozbolela hlava. „Víš, že nemáš poslouchat rozhovory dospělých.“

„Neposlouchala jsem, jen jsem tě *slyšela*. Harry tě naštvál?“

Adrian měla matčina šéfa propagace ráda. Často jí tajně podstrkoval bonbony a bavil ji svými vtípky.

„Ne, nenaštvál. Běž radši pomoci Mimi. A vyříd', že za půl hodiny přijdu dolů.“

Ale ano, je naštvaná, pomyslela si Adrian. Jestli ne na Harryho, tak na někoho jiného, protože při cvičení dělala dost chyb a nadávala.

A neslušným výrazům se její máma jinak snažila vyhýbat.

Nebo ji možná zas bolí hlava. Mimi říkala, že lidi někdy rozbolí hlava, když mají moc starostí.

Adrian tedy vstala, ale protože pomáhat v kuchyni byla otrava, vešla do tělocvičny a zastavila se před zrcadlovou



stěnou. Byla na svůj věk poměrně vysoká a ze zelené látkové gumičky jí vyčuhovaly černé kudrny, jaké prý kdysi míval i její děda. V očích měla příliš zlatých odstínů, aby se daly považovat za zelené jako ty matčiny, ale tajně doufala, že se to ještě změní.

V růžových šortkách a květovaném tričku zaujala pozici a pak začala do rytmu hudby, co jí zněla v hlavě, cvičit.

Milovala hodiny tance a gymnastiky, na něž docházela, když byly v New Yorku, ale teď si představovala, že takovou hodinu sama vede.

Vykopávala nohy, dělala piruety, kliky i rozštěpy. Cross-step, salsa, *výskok!* Sestavu vymýšlela takřkajíc za pochodu a zabavila se téměř na půl hodiny.

Na poslední nevinnou půlhodinu svého života.

Pak někdo dole zazvonil. Opřel se o zvonek a nepřestal.

Byl to agresivní zvuk, na nějž neměla už nikdy zapomenout.

Nesměla sice nikomu otvírat, ale chtěla se podívat, co se děje. A tak prošla obývánkem do haly, kam už z kuchyně stáčila doběhnout Mimi.

Otírala si ruce jasně červenou utěrkou a volala: „Pro boha živého, copak hoří?“

Zakoulela hnědýma očima, když zahlédla Adrian, a zastrčila si utěrku v pase za džíny.

Byla to drobná žena se silným hlasem, a tak křikla znovu: „Jen klid, už jdu!“

Adrian věděla, že je stejně stará jako její matka, protože spolu kdysi chodily do školy.

„Tak co se to děje?“ ozvala se znovu Mimi, odemkla a otevřela.

Ze svého místa Adrian zahlédla jen, jak se její výraz změnil z podrážděného na vyděšený. Všechno ostatní pak proběhlo až příliš rychle.

Mimi se pokusila opět zavřít, ale ten muž vrazil do dveří a odstrčil ji stranou. Byl vážně velký, o dost vyšší než Mimi. Měl krátké, prošedivělé vousy a v zlatohnědých vlasech také stříbrné nitky, zato obličej vzteky rudý. Když Adrian zahlédla, jak prudce do Mimi vrazil, nejdřív v šoku ztuhla.

„Kde kurva je?“

„Není tady. A nemůžeš sem jen tak vtrhnout, Jone. Koukej vypadnout, než zavolám policii.“

„Ta mrcha prolhaná.“ Popadl Mimi za paži a zatřásl s ní. „Kde vězí? Myslela, že si může pustit hubu na špacír a že jí to projde?“

„Dej ty pracky pryč! Vždyť jsi opilý.“

Mimi se mu snažila vytrhnout a on ji uhodil. Ten zvuk zazněl Adrian v hlavě jako rána z pistole, na nic nečekala a vrhla se k nim.

„Nemlať ji! Nech ji bejt!“

„Běž nahoru, Adrian, hned!“

Ale s dívenkou cloumal vztek. Zafala pěsti. „To on musí vypadnout!“

„Kvůli tomuhle?!“ zavrčel ten chlap. „Tak kvůli tomuhle mi zničila život? Vždyť mi ani není podobná! Někde se kurvila, a teď to chce hodit na mě? To ne, to teda ne!“

„Adrian, utíkej nahoru.“ Mimi se k ní prudce natočila a dítě pochopilo, že je k smrti vystrašená. „Hned!“

„Ta děvka je nahoře, co? Lžeš mi. Tak koukni, jak dopadnou lháři.“ Tentokrát Mimi neuhodil otevřenou dlaní, ale pěsti, a hned dvakrát. Do obličeje.

Když se svezla na zem, Adrian zachvátila panika. Pomoc. Musí sehnat pomoc.

Jenže on ji chytil na schodech. Popadl ji za kudrnatý culík a trhl jí hlavou dozadu.

Zavřeštěla. Volala na pomoc matku.

„Jen křič, ano.“ Plácl ji do tváře, což páliho jako oheň. „Chceme si s maminkou přece promluvit.“

Pak ji vlekl do schodů a to už Lina, v županu a s vlasy mokkými ze sprchy, vybíhala z ložnice.

„Adrian, co to proboha...?“

Zmlkla a ztuhla, jakmile uviděla toho muže. „Hned ji pusť, Jone. Nech ji být, promluvíme si.“

„Už jsi toho řekla dost. Zničilaš mi život, ty čubko pitomá.“

„S tím reportérem jsem vůbec nemluvila, neřekla jsem o tobě nikomu. Ten článek se mnou nemá nic společného!“

„Lžeš!“ Znovu Adrian škulbl za vlasy, až měla dojem, že jí hoří celá hlava.

Lina k němu opatrně přistoupila. „Pusť ji a pak to probeleme. Já to nějak napravím.“

„Na to už je pozdě. Dneska ráno mě vyhodili z univerzity. Má žena je v šoku a děcka... ani na moment neuvěřím, že tohle je moje..., děcka brečí. Vrátila ses do *mého* města, abys mě zničila!“

„Ne, Jone. Jsem tu kvůli práci. Nemluvila jsem o tobě s žádným reportérem. Už je to sedm let, Jone, co bych z toho měla? Ale ty ubližuješ mojí dceři. Hned ji pusť.“

„Praštil Mimi!“ Adrian cítila sprchový gel své matky a šampon s vůní pomerančových květů. Pak taky pot a bourbon z toho muže. „Dal jí pěstí do obličeje a ona upadla.“

„Co že jsi...?“ Lina od něj odtrhla oči a zadívala se přes zábradlí dolů do haly. Zahlédla Mimi, jak se s krvavou tváří plazí za pohovkou.

Opět pohlédla na Jona. „Takže toho hned necháme, než se někomu něco stane, ano?“ řekla ledově. „Pusť moji...“

„Mně se něco stalo, ty kurvo!“

Jeho hlas řezal jako ta facka a šhubání za vlasy.

„Je mi to líto, jenže...“

„Mojí rodině se hodně stalo! Nemáš dost? Tak co třeba ten tvůj parchant?!“

A pak s ní hodil. Adrian měla na jednu děsuplnou chvilku dojem, že letí do prázdna, než narazila na hranu horního schodu. Řezavá bolest se rázem přesunula z hlavy k jejímu zápěstí, odkud vystřelila nahoru do celé paže. Pak se uhodila do hlavy o dřevěný schod a už nevnímala nic než svou matku, když po ní ten chlap skočil.

Uhodil ji, jednou, podruhé, ale maminka se začala bránit, dokonce ho kopl. Rvačku provázely šílené zvuky, zvuky tak hrozné, že si Adrian chtěla zacpat uši. Nemohla se ale pohnout, a tak jen ležela na schodech a začala se třást.

Lina na ni křičela, že má utéct, ale nedokázala to.

Chlap držel mámu za krk a lomcoval s ní, ale ona ho uhodila pěstí do tváře, jako on předtím Mimi.

Všude bylo brzy plno krve, na něm i na mamince.

Drželi jeden druhého skoro jako v objetí, jen příliš krutém a drtivém. Pak mu matka tvrdě dupla na nohu a nabrala ho kolenem do rozkroku. Když zavrával a ustoupil, prudce do něj strčila.

Narazil zády do zábradlí a pak už letěl vzduchem.

Adrian se dívala, jak padá. Bezmocně mávl rukama a potom se zřítíl na stolek, kde mamka předtím rozmístila květiny a svíčky. Adrian slyšela strašný zvuk, viděla, jak mu z hlavy, z uší a z nosu vytryskla krev.

Viděla, jak...

To už ji ale matka sevřela v náruči a přitiskla si její tvářičku k hrudi.

„Nedívej se tam, Adrian. Už bude dobře.“

„Bolí to.“

„Já vím.“ Lina jí držela zlomené zápěstí dál od těla. „Všechno spravíme. Mimi, ach Mimi...“

„Policie je na cestě.“ Mimi s přivřeným, nateklým okem, které už začínalo černat, vylezla do schodů, posadila se k nim a sevřela obě v náruči. „Pomoc už jede.“

Nad hlavou dítěte pak ústy naznačila: *Je po něm.*

Adrian si navždy zapamatovala tiché modré oči lékaře, který jí rovnal nalomené zápěstí, i to, jak na ni mluvil klidným hlasem, když jí svítil do očí, a pak zvedl ruku a ptal se, kolik prstů vidí.

Pamatovala si policisty, kteří vešli do domu jako první, když přestaly vřeštět sirény. Ale jen ty v modrých uniformách.

Všechno ostatní se jí zdálo rozmazané a vzdálené.

Choulily se k sobě v obýváku v patře, odkud byl výhled do zahrady s jezírkem. Policisté si hlavně povídali s její mámou, protože Mimi musela do nemocnice.

Maminka řekla, že se ten člověk jmenoval Jonathan Bennett a kdysi učil literaturu na univerzitě v Georgetownu. Tenkrát, když se s ním znala.

Pak dorazil nějaký muž se ženou. On byl vysoký, měl hnědou kravatu, tmavší pleť a velmi bílé zuby. Žena byla pihovatá a zrzavé vlasy nosila nakrátko.

Ukázali jim placky jako policajti z televize.

„Slečno Rizzová, jsem detektiv Rileyová a tohle můj partner detektiv Cannon.“ Žena si opět připnula odznak na opasek. „Víme, že je to těžké, ale musíme vám a dcerce položit pár otázek.“

Pak se usmála na děvčátko. „Ty jsi Adrian, že?“

Adrian přikývla a Rileyová se znovu obrátila k Lině. „Nevadilo by, kdybych si s vaší dcerou promluvila v dětském pokoji, zatímco detektiv vyslechne vás?“

„Nešlo by to urychlit? Naši chůvu, moji kamarádku, odvezli do nemocnice s otřesem mozku a zlomenýmnosem. Adrian má podle všeho nalomené zápěstí a taky se uhodila do hlavy.“

„Vy sama nevypadáte nejlíp,“ poznamenal Cannon. Lina trhla rameny a ihned sykla bolestí.

„Jen pohmožděná žebra. To se zahojí, obličej taky. Tam mě mlátil nejvíc.“

„Můžeme vás do nemocnice odvézt hned a promluvit si tam, až vás ošetří.“

„Radši bych jela, až... až dole skončí.“

„Rozumím,“ řekla Rileyová a pak oslovila Adrian. „Nešla bys mi ukázat svůj pokoj a povědět mi, co se tady stalo?“

„Asi jo.“ Adrian vstala a přidržela si ruku v pásce blíž u těla. „Nedovolím, abyste maminku zavřeli do vězení.“

„Neblázni, Adrian.“

Adrian si matky nevšimla a zadívala se na Rileyovou. Měla také zelené oči, jen o něco světlejší. „To nesmíte.“

„Jasně. Zatím si jen promluvíme, platí? Ty máš pokoj v tomhle patře?“

„Druhé dveře napravo,“ odpověděla za ni Lina. „Jen běž, Adrian, všechno bude v pořádku. Pak pojedeme za Mimi.“

Adrian tam tedy policistku odvedla. Rileyová se usmála, když spatřila místnost zařízenou v růžových a jasně zelených odstínech a na posteli velkého plyšového psa.

„To je ale hezký pokoj a pěkně uklizený...“

„Musela jsem ráno uklízet, jinak bych s Mimi nesměla do sadu, kde kvetou třešně, a na zmrzlinový pohár.“ Adrian sebou trhla, stejně jako před chvílí Lina. „Ale o tom poháru nic neprozradte. Řekly jsme, že to bude mražený jogurt.“

„Fajn, neprozradím. Maminka teda hodně hlídá, co jíš?“

„Někdy. Skoro pořád.“ Adrian vhrkly slzy do očí. „To Mimi taky umře jako ten člověk dole?“

„Je jen zraněná, ale není to tak zlé. Jistě se o ni budeš hezky starat. Co kdybychom se posadily tady k tomu kámošovi?“

Rileyová usedla na okraj postele a pohládila plyšového psa. „Jak mu říkáš?“

„To je Barkley. Harry mi ho dal k Vánocům, protože opravdového psa mít nemůžu. My totiž bydlíme v New Yorku a hodně cestujeme.“

„Tohle je jistě báječný pes. Můžeš jemu i mně povědět, co se tu přihodilo?“

A pak se to z ní vše hrnulo naráz, jako když se otevřou stavidla.

„Přišel a začal zvonit. Pořád a pořád, nepřestával. Tak jsem se šla podívat, kdo to je. Nesmím sama otvírat, čekala jsem na Mimi. Ona přišla z kuchyně, a když otevřela, chtěla dveře zase přibouchnout. Jenže on vrazil dovnitř a málem ji shodil na zem.“

„A tys ho poznala?“

„Ne, ale Mimi jo, protože mu říkala Jone a taky, aby šel pryč. On se ale vztekal a řval a mluvil sprostě. Nesmím taková slova opakovat.“

„To nic.“ Rileyová dál hladila psa, jako by šlo o živé zvíře. „Umím si to představit.“

„Chtěl vidět mámu, ale Mimi řekla, že tady není, i když to nebyla pravda. Šla se nahoru osprchovat. On pořád křičel a pak ji praštil. Mlátit lidi se přece nesmí, to je špatné.“

„Bylo to špatné.“

„Zakřičela jsem, ať ji nechá, protože ji držel za ruku a ubližoval jí. Kouknul se na mě, protože si mě předtím nevšimnul, a já jsem dostala strach, jak se na mě divně díval. Jenže on ubližoval Mimi, a tak jsem se naštvála. Mimi volala, abych utekla nahoru, jenže on ji mlátil... Dal jí dokonce ránu pěstí!“

Adrian zařala pěst zdravé ruky a po tvářích už se jí koulely slzy. „A tekla jí krev a pak upadla. To už jsem běžela nahoru za mámou, ale chytil mě. A chytil mě za vlasy a vytáhl mě za ně po schodech nahoru, když jsem volala mámu.“

„Nechceš si vydechnout, zlato? Můžeme pokračovat za chvíli.“

„Ne ne, mamka vyběhla z koupelny a uviděla ho. Chtěla, aby mě hned pustil, ale neposlouchal ji. Pořád říkal, že mu zničila život, a hodně nadával. Sprostě. Ona povídala, že nic neřekla a že to dá do pořádku, hlavně ať mě pustí. Bolelo to, jak se mnou cloumal, a taky mi nadával a pak... pak se mnou hodil...“

„Hodil s tebou?“

„Na schody. Odhodil mě na schody. Praštila jsem se do hlavy a začalo mě děsně pálit tady v ruce, ale nespadla jsem moc dolů, jen kousek. Mamka křičela a skočila na něj a začala se s ním prát. On ji mlátil do obličeje a pak ji chytil takhle...“

Naznačila škrcení.

„Nemohla jsem se hýbat a on ji zase praštil a ona jeho, taky ho kopl a pak... pak přepadl přes zábradlí. Strčila do něj, aby mohla ke mně. Měla všude na obličeji krev, a když do něj strčila, slítnul prostě dolů. Byla to jeho vina.“

„Rozumím.“

„Mimi se doškrábala k nám nahoru a řekla, že pomoc už jede. Všude byla krev. Nikdo mě nikdy neuhodil, až on. Je mi líto, že to byl můj táta.“

„A jak ses to dozvěděla?“

„No, z toho, co říkal a jak mi nadával. Nejsem pitomá. Učil taky na škole, kam mamka kdysi chodila. Řekla, že mého tátu poznala na škole. Takže,“ Adrian trhla rameny, „to je asi

všechno. Všechny mlátil a smrděl a chtěl mě shodit ze schodů. Spadnul dolů, protože byl zlej.“

Rileyová ji vzala kolem ramen a pomyslela si, že to nejspíš bude dost přesné.

Mimi si v nemocnici nechali přes noc. Lina jí cestou koupila aspoň pugét. Adrian zažila první rentgenování v životě a čekala ji i první sádra, jen co prý otok trochu splaskne.

Lina se raději nepokoušela dodělat po Mimi večeri a rovnou objednala pizzu.

Její holčička si to přece zasloužila, stejně jako ona velkou sklenici vína.

Nalila si, zatímco Adrian jedla, a pak se rozhodla porušit pravidlo a nalila si podruhé.

Musela vyřídít spoustu telefonátů, ale to mohlo počkat. Všechno musí chvíli počkat, dokud se trochu nevzpamatuje.

Najedly se na zadním dvorku pod vysokými stromy, kde měly zajištěné soukromí. Tedy Adrian jedla, Lina jen uždibovala ze svého dílku pizzy a zapíjela ho vínem.

Možná bylo trochu chladno a pozdě na takový piknik, ale měly za sebou skutečně děsný den.

Lina doufala, že dcerka brzy usne. Večerní rituál však neznala, protože ho měla na starost Mimi.

Možná pomůže pěnová koupel, napadlo ji, teda pokud si Adrian nenamočí provizorní sádru. Když pomyslela na sádru a na to, co všechno se ještě mohlo stát, zatoužila po další skleničce.

Ale odolala. Lina věděla, co je disciplína.

„Jak to, že to byl můj táta?“

Zadívala se na dcerku, která si ji pátravě prohlížela hnědozelenýma očima.

„Protože jsem tehdy byla mladá a pitomá. Je mi to líto. Mohla bych říct, že bych to dnes nechtěla, ale pak bys tu nebyla ty. Nemůžu napravit, co se stalo tehdy, jen to, co je nebo co přijde.“



„On byl hodnější, když jsi byla mladá a pitomá?“

Lina se musela zasmát, i když ji přitom zabořila žebra. Kolik toho vlastně člověk může říct sedmileté holce?

„Myslela jsem si to.“

„Uhodil tě někdy?“

„Jen jednou. A potom už jsem ho nikdy nechtěla vidět. Jakmile tě chlap jednou uhodí, nejspíš to bude dělat znova a znova.“

„Říkalas, žeš měla tátu ráda, ale nevyšlo to, protože nás nechtěl, a tak ti na něm přestalo záležet.“

„Věřila jsem, že ho miluju. Tak jsem to asi měla říct. Bylo mi tehdy dvacet, Adrian, a jemu mnohem víc. Ale byl hezký a chytrý a šarmantní. Mladý pan profesor. Zamilovala jsem se do člověka, za kterého jsem ho měla. Ale od té doby doteď mi na něm nezáleželo.“

„A proč se dneska tak vztekal?“

„Protože o tom někdo, teda jeden reportér, napsal do novin. Netuším, kde to vzal, jak se to dověděl. Já jsem mu to neřekla.“

„Protože už ti na něm nezáleželo.“

„Přesně tak.“

Kolik toho má ještě prozradit? přemýšlela Lina. Za daných okolností asi nejlíp všechno.

„On byl ženatý, víš? Měl ženu a dvě děti. A lhal mi, že se chce rozvést. Věřila jsem mu.“

Opravdu? Těžko říct, po takové době.

„Nebo jsem tomu jen chtěla věřit. Měl totiž takový malý byt poblíž univerzity, tak to vypadalo, že většinou žije sám. Pak jsem zjistila, že lhal i jiným. A tak jsem se s ním rozešla a jemu na tom moc nesešlo.“

Což taky nebyla docela pravda – ječel, vyhrožoval a strkal do ní.

„Brzo jsem zjistila, že čekám dítě, ale řekla jsem mu to až mnohem později. To mě poprvé uhodil. Byl opilý jako dneska.“

I když tolik zas asi ne.

„Řekla jsem mu, že od něj nic nechci a že by byla ostuda přiznat se, že otcem mého dítěte je on. Pak jsem odešla.“

Lina vynechala jeho výhrůžky a jiné ošklivé detaily, jako požadavek, aby si to nechala vzít. Bylo by to zbytečné.

„Dokončila jsem semestr, zašla si pro diplom a vrátila se domů. Rodiče mi se vším pomohli a zbytek už znáš. Začala jsem vyrábět videa pro těhotné a pak pro maminky s dětmi.“

„Firma Yoga Baby.“

„Přesně.“

„On byl ale zlý vždycky. Znamená to, že budu taky?“

Bože, dělat mámu jí vážně nějak nejde. Lina usilovně přemýšlela, jak by odpověděla její matka.

„Cítíš se snad jako zlý člověk?“

„Jen někdy, když se vztekám.“

„To mi povídej,“ usmála se Lina. „Člověk si přece může vybrat, jestli bude nebo nebude zlý. A ty to většinou děláš správně. Měl pravdu v tom, že mu moc podobná nejsi. Jsi víc Rizzová.“

Lina se natáhla přes stůl a stiskla dcerce zdravou ruku. Možná s ní mluvila až příliš jako s dospělou, jinak to ale nesvedla.

„Už na něm nezáleží, Adrian. Nesmíme dovolit, aby na něm záleželo.“

„A nezavřou tě do vězení?“

Lina zvedla skleničku jako v přípitku. „Ty jim to přece nedovolíš, ne?“ Všimla si ustrašeného výrazu dcerky a rychle jí stiskla ruku. „Jasně že ne, Adrian, dělám si legraci. Policie přece ví, jak to bylo. Řeklas jim pravdu, vid’?“

„Řekla, vážně.“

„Já i Mimi taky. Tak na to zkus nemyslet. Stane se to, že kvůli tomu článku v novinách a kvůli dnešku vyjde ještě hodně další článků. Ale snad to s Harrym nějak zvládneme.“

„Nemohly bychom jet za babičkou a dědou?“

„Jasně. Jen co bude Mimi trochu líp, ty dostaneš sádku a já zařídím pár věcí.“

„Jak brzo to bude?“

„Tak za dva tři dny.“

„To je docela brzo. Tam nám zase bude dobře.“

Lina si pomyslela, že potrvá dlouho, než zase bude dobře, ale raději dopila své víno. „Máš pravdu.“

## 2

L ininu kariéru skutečně odstartovalo nechtěné těhotenství. Během pár měsíců totiž bývalá studentka a příležitostná osobní trenérka pronikla do světa fitness videí.

Chyby začátečnicka překonala vytrvalostí, pílí a dobrými nápady a byznys brzy začal vzkvétat.

Pár měsíců předtím, než do pronajatého domu v Georgetownu vtrhl Jon Bennett, už firma Yoga Baby na tržbách za videa, DVD, vystoupení a knihy (chystala se vydat už druhou) vydělala několik milionů.

Chytrá, atraktivní Lina uměla dobře využít ranní a pozdní večerní show v televizi, psala články do časopisů o zdraví, které podpořila líbivými fotografiemi.

Mladá, pohledná žena s pružným, svalnatým tělem prostě věděla, jak se správně prodat.

Objevila se jako host dokonce v několika seriálech na internetu.

Světla reflektorů jí dělala dobře, za což se nestyděla, stejně jako za svoje ambice. Navíc věřila ve vyváženost pohybu a stravy, co propagovala, i tomu, že je v oboru jedna z nejlepších.

Tvrdá práce jí nevadila. Naopak, cestování, plný kalendář a spousta nových plánů nikoho netěšily víc než Linu Rizzovou.

Začala vymýšlet řadu sportovního oblečení a ve spolupráci s lékaři a nutričními specialisty i potravinové doplňky.

A pak shodila muže, který nevědomky změnil její život, ze schodů.

Šlo o sebeobranu, jak jinak. I policie případ uzavřela s tím, že jednala v sebeobraně a chránila také svou dceru a přítelkyni.

Jistým zvráceným způsobem se jí pak dostalo ještě většího uznání, publicity a nové nabídky se jen hrnuly.

Netrvalo dlouho a Lina pochopila, že by bylo dobré se na téhle vlně svézt.

Týden po oné události se z Georgetownu vydala na marylandský venkov a přitom plánovala, jak situace co nejlépe využít.

Nasadila si obří sluneční brýle, protože ani sebelepší líčení nemohlo zakrýt její modřiny. Žebra jí stále bolela, ale už se pokoušela opatrně cvičit, a přidala meditace.

Mimi stále občas trpěla bolestí hlavy, zlomený nos se ale pomalu hojil a modřina na oku začala blednout.

Adrian ze sádry radost neměla, líbilo se jí pouze, kolik už na ni nasbírala podpisů. Po dvou týdnech se měla dostavit na další rentgen.

Ale mohlo to dopadnout hůř, připomínala si Lina, mnohem hůř.

Adrian dostala od Harryho nový Game Boy, a tak se během cesty na zadním sedadle zabavila. Lina už zahlédla stín marylandských hor, podobný světle fialovému oparu na jasně modrém nebi.

Kdysi tolik toužila uniknout z toho ospalého, tichého kraje někam, kde to žije, kde je plno lidí a pohybu.

To vlastně platilo pořád.

Nebyla pro venkov a maloměsto prostě ta pravá. A už vůbec nechtěla vyrábět pizzu, omáčku na špagety nebo vést restauraci, třebaže šlo o rodinnou tradici.

Potřebovala ruch velkoměsta a samozřejmě i ta světla ramp.

New York považovala za domácí základnu, jestli ne přímo domov. Avšak podle Liny byl domov prostě tam, kde měla práci a pozornost. A kde se něco dělo.

Když konečně odbočila z dálnice, provoz prořídil. Pokračovaly dál po vinuté silnici mezi zelenými kopci, kde jen občas zahlédly domy či farmy.

Člověk se může vracet domů, napadlo Linu, jen tam není možné zůstat.

„Už tam skoro jsme!“ zajásala zezadu Adrian. „Krávy, koukni! A koně! Škoda, že Nonna s Poppim nemají koníčka. Nebo aspoň slepice. Ty jsou legrační.“

Dívka stáhla okno a vystrčila hlavu ven jako šťastné štěně. Tmavé kudrny jí začaly vlát ve větru.

Takže z nich zase bude vrabčí hnízdo, které nepůjde rozčesat, pomyslela si Lina.

Pak přišla smršť otázek.

*Kdy už tam budu? Můžu se zase houpat na tom kole? Dostanu babiččinu citronádu? Můžu si hrát aspoň se psy?*

*Můžu? Budou tam? Jak to?*

Lina nechala odpovídat Mimi, protože tušila, že sama bude brzy čelit otázkám jiných lidí.

Odbočila u červené stodoly, kde jako stěží sedmnáctiletá přišla na seně o panenství. Synek z dobytkářské farmy, vzpomínala, fotbalista Matt Weaver. Hezký, statný kluk, milý, ale žádná padavka.

Měli se rádi, jak jen to takhle mladí lidé dovedou. Chtěl si ji vzít – jednou –, ale Lina měla jiné plány.

Doslechla se, že se oženil s někým jiným, má dvě děti a pořád pracuje na rodinné farmě.

No, jak je libo, pousmála se. To ale nebyl život pro ni.

Znovu odbočila, na cestu od městečka Traveler's Creek, kde rodina Rizzových měla už druhou generaci italskou restauraci na malém náměstí.

Prarodiče, co ji kdysi otevřeli, sice nakonec usoudili, že bude lepší přesídlit do teplejších krajů, ovšem ani v Outer Bank je nenapadlo nic lepšího, než založit jakousi filiálku.

Prý to mají v krvi, vysvětlovali. Tyhle geny ale Lina našťestí nezdědila.

Jela dál podél říčky k jednomu ze tří zastřešených mostů, které do kraje lákaly fotografy, turisty a svatebčany.

Tenhle, na vyvýšenině v ohbí řeky, je vážně kouzelný, pomyslela si. Mimi s Adrian pak jako vždy hlasitě zahoukaly, když projížděly mezi červenými stěnami se zkosenou modrou stříškou.

Znovu odbočila a snažila se ignorovat Adrian, která na zadním sedadla vzrušeně nadsakovala. Projela druhý most přes řeku, co dala městečku jméno, a zastavila u velkého domu na kopci.

Nejdřív je přiběhli vítat psi – velký žlutý hafan a menší s plandavýma ušima.

„To je Tom a Jerry! Juchů! Ahoj, kluci.“

„Nech ten pás zapnutý, dokud nezastavím, Adrian.“

„Ale mami.“ Holčička i tak poslechla, jen dál nedočkavě hopsala. „Nonna a Popi!“

Vyšli společně na verandu, obtáčejí celý dům, a drželi se za ruce. Dom a Sophia. Ona vysoká, se svými 177 centimetry, s bohatými tmavými lokny, v růžových teniskách, a přesto působila drobně vedle téměř dvoumetrového manžela.

Zdáli se zdraví a silní, nejmíň o deset let mladší, jak tam stáli na zastíněné verandě dvoupodlažního domu. Kolik že jim vlastně je? Matce asi šedesát sedm nebo osm, otci o čtyři víc, uvažovala Lina. Láska ze střední školy, která přestála padesát let manželství.

A také smrt synka, který žil pouhých osmačtyřicet hodin, tři potraty a bolestný ortel lékařů, že žádné další dítě mít nebudou.

Až dokud se jim jako čtyřicátníkům nepovedlo přivést na svět Linu Theresu.

Zaparkovala pod širokým přístřeškem vedle nablýskaného rudého pick-upu a černého SUV. Věděla, že pýcha její matky – tyrkysový kabriolet – parkuje na čestném místě v oddělené garáži.

Sotva zastavila, Adrian vyběhla z auta. „Babi, dědo! Ahoj, kluci, ahoj!“ Objala psy, z nichž jeden na ni nadšeně skákal, druhý ji olizoval a vrtěl ocasem, a pak se vrhla do rozevřené náruče svého dědečka.

„Já vím, že si říkáš, že dělám chybu, Mimi,“ ozvala se Lina, „ale koukni na ni. Tohle je pro ni teď nejlepší.“

„Holčička potřebuje svou mámu,“ odpověděla Mimi, ale nasadila úsměv a vystoupila.

„Bože, vždyť ji nepouštím v koši po řece. Je to jenom na prázdniny.“

Její matka sešla z verandy a setkala se s ní napůl cesty od auta. Jednou rukou ji uchopila pod bradou a pak ji mlčky objala.

Nic z děsivých událostí posledních týdnů ji nepřivedlo tak blízko k zhroucení.

„Tohle nemůžu, mami. Nechci, aby mě Adrian viděla brečet.“

„Upřímné slzy nejsou ostuda.“

„Těch jsme si poslední dobou užily dost.“ Lina se raději odtáhla. „Vypadáš dobře.“

„To se o tobě říct nedá.“

Lina se přece jen usmála. „Mělas vidět jeho.“

Sophia se krátce zasmála. „Tak se mi líbíš. Pojď, posadíme se na verandě, když je tak hezky. Máme pro vás jídlo.“

Snad za to mohly italské geny nebo tradice, Linini rodiče věřili, že každý, kdo se u nich objeví, musí mít hlad.

Dospělí pak usedli ke kulatému stolu na verandě, Adrian si na dvorku hrála se psy. Dostali sýr, pečivo, antipasto a olivy. Taky citronádu, na niž se Adrian tak těšila, a přestože bylo sotva poledne, taky pár skleniček vína.

Lina si dovolila jen malou, ale přeci jen se po dlouhé jízdě uvolnila.

Nemluvili o tom, co se přihodilo, zvláště když se Adrian na chvíli usadila na dědově klíně, aby mu ukázala Game Boy, napila se limonády a brebentila o psech.

Jak je trpělivý, pomyslela si Lina. Její otec to s dětmi uměl. A bílé vlasy kolem zlatohnědých očí s vráskami od smíchu mu tolik slušely.

Celý život se na ty dva dívala jako na dokonalý pár – vysokých, pohledných, silných lidí, kteří navzájem tak dobře ladili.

Zatímco ona za nimi vždy jen pokulhávala.

Což bylo dřív, nebo ne? Dokud s nimi žila v městečku, kterému všichni říkali jen Creek.

Pak svůj správný rytmus našťestí našla jinde.

Adrian se šťastně hihňala, když se jí prarodiče poslušně podepsali na sádru. Sophia přidala obrázek psů i s jejich jmény.

„Pokoje máte připravené,“ řekla pak, „odneseme vám tam tašky, kdybyste si chtěly odpočinout.“

„Já dnes ještě musím do restaurace,“ dodal Dom, „ale na večeri budu doma.“

„No, Adrian už pár dní mluví o houpačce, možná by tam s Mimi na chvíli mohla zajít...“

„Tak dobře,“ reagovala Mimi a vstala. Vyslala k Lině nesouhlasný pohled, ale pak zvesela zavolala. „Jdeme se houpat.“

„Ano! Jde se, kluci!“

Dom počkal, dokud ty dvě nezmizely za rohem. „Tak copak se děje?“

„My tu s Mimi nemůžeme zůstat. Musím se vrátit do New Yorku a dokončit jeden projekt, co jsem zahájila v DC, kde teď bohužel pracovat nemůžu... Doufala jsem, že si tu Adrian chvílku necháte.“

„Lino...“ Sophia se natáhla a uchopila dceru za ruku. „Potřebuješ si odpočinout. Aspoň pár dní, aby ses zotavila a pomohla Adrian cítit se zase v bezpečí.“

„Na odpočinek nemám čas a kde by byla víc v bezpečí než tady?“

„Bez svojí mámy?“

Lina se natočila k otci. „Má tu přece vás dva. Já se musím postarat, aby tahle publicita neohrozila moji kariéru a byznys. Musím ty novináře nějak předběhnout a řídit si to sama.“

„Ten chlap vás přece mohl zabít, všechny tři...“

„Já vím, tati, byla jsem u toho. Adrian teď bude nejlíp tady, kde to má ráda. Už celé dny o vás mluví. Mám s sebou lékařské zprávy, i ten nový rentgen si může odbýt tady. Doktor tvrdil, že by za týden dva mohla dostat snímatelnou sádru. Jde o menší, docela běžné zranění...“

„Tak běžné!“

Když otec vybafl, Lina zvedla obě ruce. „Ano, snažil se ji shodit ze schodů. Nedostala jsem se k ní včas, a kdyby nebyl opilý, mohlo se mu to povést a zlomil by jí vaz. Nemysli, že na to někdy dokážu zapomenout.“

„Dome...“ zašeptala Sophia a poplácala manžela po ruce. „A jak dlouho ji tu chceš nechat?“

„Na léto. Já vím, že je to dlouhá doba a že toho po vás chci hodně...“

„Moc rádi ji tu budeme mít,“ reagovala matka prostě. „Neměla bys ji teď opouštět, ale postaráme se o ni, bude tu v bezpečí a šťastná.“



„Moc děkuju. Školní rok už v podstatě dokončila, Mimi má u sebe posledních pár úkolů a taky instrukce pro vás. A až začne nový školní rok, bude to všechno za námi.“

Rodiče ji jen mlčky pozorovali. Při pohledu do zlatohnědých očí otce a zelených své matky si Lina znovu uvědomila, že její dcera je vlastně kombinací těchto dvou lidí.

„Víš vůbec, že ji tu chceš nechat?“ zeptal se Dom. „Že se do New Yorku vracíš bez ní?“

„Neřekla jsem jí to, protože jsem se nejdřív potřebovala zeptat.“ Lina vstala. „Půjdu si s ní promluvit teď. Měly bychom s Mimi brzy vyrazit.“ Zarazila se. „Já vím, že jsem vás zklamala – zase, ale takhle to bude pro všechny nejlepší. Musím se soustředit na práci a nemohla bych jí věnovat pozornost, jakou teď potřebuje. A tady navíc nehrozí, že ji vyfotí nějaký paparazzi a nechá její fotku otisknout na titulní straně nějakého bulvárního plátku.“

„Ale ty chceš jít publicitě naproti,“ připomněl jí otec.

„Jen pokud ji dokážu ukočírovat. Víš přece, že spousta mužů není jako ty, že jim laskavost nic neříká, a hodně žen zažívá šikanu a domácí násilí.“ Poklepala si prstem na modřinu pod okem. „A děti končí s rukama v sádře. Takže pokud dostanu příležitost, o tomhle se v médiích klidně rozpovídám.“

Pak rozčileně odběhla, protože chtěla věřit, že nedělá další velkou chybu, a obávala se, že je to přesně naopak.

O hodinu později stála Adrian na verandě a dívala se, jak její matka s Mimi odjíždějí.

„Ublížil nám všem kvůli mně a ona už mě u sebe nechce...“

Dom se znaveně sesunul ze své úctyhodné výšky do dřepu a vzal děvčátko kolem ramen. Natočilo k němu tedy hlavu.

„To přece není pravda. Tohle není tvoje vina a mamka tě nechala u nás, protože bude mít moc práce.“

„Pořád má moc práce, vždyť mě hlídá hlavně Mimi.“

„Všichni jsme mysleli, že bys chtěla prázdniny trávit tady.“ Sophia ji přišla pohladit po vlasech. „Ale kdyby se ti tu

nelíbilo – třeba po týdnu, zavezeme tě s dědou zpátky do New Yorku sami.“

„Fakt?“

„Jasně. Ale týden tu aspoň budeme mít svoji oblíbenou vnučku, naši *gioia*, naši radost.“

Adrian se pousmála. „Vždyť jinou vnučku nemáte.“

„Ale pořád jsi naše nejmilejší. A když se ti tu bude líbit, děda tě naučí dělat ravioli a já zas třeba tiramisu.“

„Ale budeš mít taky nějakou práci.“ Dědeček se dotkl jejího nosu. „Jako krmit psy nebo pomáhat na zahradě...“

„To přece dělám nejradši, když tu jsem, to není žádná práce.“

„I oblíbená práce je práce.“

„A vezmeš mě do restaurace a ukážeš mi, jak házíš těstem na pizzu?“

„Klidně tě to naučím. Jen co ti sundají tu sádru. Teď tam zrovna musím zajet, takže až si umyješ ruce, můžeš se přidat.“

„Tak dobře!“

Odběhla do koupelny, Dom vstal a povzdechl si. „Děti jsou odolné. Bude jí tu dobře.“

„Ale jistě, jen Lina už ten ztracený čas nevrátí. No,“ poplácala manžela po tváři, „nekupuj jí moc sladkostí.“

„Neboj, jen tak akorát.“

Raylan Wells seděl v bistro Rizzo za stolem pro dva a dělal pitomé domácí úkoly. Podle jeho názoru měly být domácí úkoly práce, co musel dělat doma, a školní úkoly patřily jenom do školy.

V deseti letech se mu svět dospělých, jejich názory a pravidla zdály často nesmyslné.

Nejdřív si odbyl matematiku, protože byla snadná a dávala smysl. Většina ostatních úkolů už tolik ne. Jako třeba odpovědi na otázky k Občanské válce. Jasně, žili poměrně blízko k Antietamu a bojiště se mu zdálo cool, jenže to všechno se stalo už strašně *dávno*.

Unie vyhrála, Konfederace dostala na frak, takže jak řekl Stan Lee – což byl génius: A tím to hasne.

Raylan odpověděl na první otázku, pak si trochu čmáral, odpověděl na další a na chvíli se zasníl. Představil si epickou bitvu mezi Spider-Manem a Doctorem Octopusem.

Jelikož byl zrovna klídek, jak říkala mamka času mezi obědem a večeří, většinu hostů tvořili středoškoláci, kteří tu hráli videohry u plátku pizzy s colou.

On se ale připojit nesměl, dokud neudělá úkoly. Máma by si toho hned všimla.

Zadíval se přes poloprázdný sál a pult k otevřeným dveřím do kuchyně, kde pracovala.

Ještě před půlrokem vařila jen doma, jenže pak se je otec rozhodl opustit.

Začala tedy vařit u Rizza, protože prý musí platit účty a další věci. Nosila červenou zástěru se jménem bistra a bílou kuchařskou čepici jako všichni ostatní zaměstnanci.

Tvrdila, že tu pracuje ráda, a Raylan jí věřil, protože se u toho obrovského sporáku vždycky tvářila spokojeně.

Navíc by hned poznal, že mu lže.

Jako když jeho a sestru přesvědčovala, že je všechno OK, ale měla uplakané oči.

Ray se nejdřív hrozně vyděsil, ale taky tvrdil, že to bude dobré. Sestra Maya hodně brečela, jenže jí bylo teprve sedm a je to holka. Ale zvládla to taky.

Ray měl dojem, že teď je chlapem v rodině on. Brzy ale pochopil, že to neznamená, že může zapomenout na úkoly a chodit ve všední den pozdě spát.

A tak odpovídal na další pitomé otázky o válce Severu proti Jihu.

Maya směla jít dělat úkoly ke kámošce Cassie, i když jich moc nedostávala. Jenže on nesměl nic.

Teda hlavně proto, že on a jeho nejlepší kámoš a jejich dva další kamarádi den předtím hráli basket a na úkoly se vykašlali.

A den předtím taky.

Rozčilené mámě se ani Doctor Octopus nevyrovnal, takže teď se po škole musel hlásit u Rizza, místo aby zašel k Mickovi, Nateovi nebo Spencerovi.

Nebylo by to tak hrozné, kdyby se Mick, Nate nebo Spencer směli stavit za ním. Jenže jejich matky se zlobily taky.

Když do restaurace vešel pan Rizzo, Raylan se mírně napřimil. Majitel uměl hezky pohazovat těstem na pizzu a předvedl to skoro vždy, když byl v kuchyni. Jeho máma a další také zvládli pár kousků, ale pan Rizzo uměl těsto nadhodit tak, že si ho chytil za zády.

Pokud neměli moc práce, dovolili i Rayovi, aby si to vyzkoušel. A někdy si směl vyrobit vlastní pizzu s čímkoli chtěl, docela zadarmo.

Ray si moc nevšímal děcka, co s sebou Rizzo přivedl, protože šlo o holku. Snad jen její sádra ho zaujala. Chvilí si představoval, jak k ní mohla přijít – jako že třeba spadla do studny, ze stromu nebo z okna hořícího domu.

Když konečně odpověděl na poslední otázku z historie, pustil se do posledního úkolu.

Jako první vždycky zvolil matematiku, protože byla snadná, pak dějepis, protože ho nudil, a na závěr si nechal slova, co se v týdnu učili správně psát, která měli za domácí úkol použít ve větách. To ho bavilo nejvíc.

Hru se slovy měl možná radši než matiku a kreslení.

1. Chodec. Auto s gangstery na útěku po přepadení banky srazilo ve velké rychlosti chodce.
2. Sousedství. Když na Zemi zaútočili mimozemšťani z planety Zork, spoléhali lidé na to, že je zachrání jedině přátelský Spider-Man ze sousedství.
3. Sklizeň. Zvrácený vědec unesl několik lidí, aby pak sklídl jejich orgány na své šílené pokusy.

Právě dokončil větu na poslední z deseti zadaných slov, když si k němu přisedla jeho máma.

„Udělal jsem všechny pitomý úkoly do jednoho.“

Jan právě skončila směna, a tak se zbavila zástěry i čepice. Po rozchodu s manželem si ostříhala vlasy na krátko a věřila, že jí mikádo sluší víc. Především ho ale nemusela nijak udržovat.

Napadlo ji, že by i Ray potřeboval k holiči, a všimla si, že jeho blond vlasy dostávají medový tón jako ty její. Začíná dospívat, napadlo ji a naznačila, aby jí podal sešit.

Zakoulel tmavozelenýma očima – po jejím otci – a přisunul k ní svoje desky.

Roste rychle, pousmála se Jan. Vlasy už nemá jemné a svět-lounké, ale husté a vlnité. Ztrácí dětskou oblost a ve tváři jsou znát ostřejší rysy. Ach, kam ten čas letí? Měnil se jí z roztomilého na pohledného kluka přímo před očima.

Zkontrolovala jeho úkoly, protože i když v klukovi téměř zahlédla muže, jakým jednou bude, dobře věděla, že se stále rád klukovsky fláká.

Když dočetla věty, které vymyslel, povzdechla si.

„Úděl: Údělem Temného rytíře je bít se mermomocí se zlou mocí.“

Ray se zazubil. „Je to pravda, ne?“

„Jak to, že někdo tak chytrý jako ty dělá všechno možné, aby se vyhnul psaní úkolů, které sfoukne za pár minut?“

„Protože úkoly jsou otrava.“

„Možná,“ přikývla Jan, „ale je to tvoje práce. Tohle se ti povedlo.“

„Takže už můžu s Mickem ven?“

„Na to, jak dobře počítáš, ti nějak uniklo, kolik dnů ještě zbývá do víkendu. Až v sobotu, víš to dobře, ale jestli zas něco vyvedeš...“

„Tak až za dva týdny,“ dokončil větu spíš smutně než rozčileně. „A co teď mám jako dělat?“

„Neměj strach, zlato.“ Přistrčila desky zpět k němu. „Mám pro tebe spoustu další práce.“

„Zas jen práce,“ zatvářil se nešťastně. „Vždyť jsem si udělal úkoly.“

„Ó, a to bys chtěl vyznamenání, že sis splnil povinnosti? Už vím!“ Jan se zalesklo v očích, usmála se a plácla do dlaní. „Co kdybych tě celého opusinkovala?“ Naklonila se přes stolek. „Celý obličej od shora dolů tady přede všemi. Mlasky mlask.“

Ray se ošil, ale musel se smát taky. „Dej pokoj!“

„Pár pěkných hubanů, že by ses necítil trapně, hošíčku můj?“

„Ty jsi hrozná, mamí.“

„To mám od tebe. Tak jdem. Vyzvednem ségru a půjdeme domů.“

Ray schoval desky s úkoly do objemného batohu.

Do bistra přicházeli hosté na pivo, sklenku vína nebo za přáteli před večerí.

Pan Rizzo už měl zástěru i čepici a předváděl za pultem svoje kousky s těstem. Ta malá holka seděla na stoličce a tleskala mu.

„Ahoj, pane!“

Rizzo chytil těsto, otočil se a zamrkal na Raye. „*Ciao*, Ray-lane. Dávej pozor na svou mámu.“

„Jasně.“

Vyšli na zastřešenou terasu, kde už posedávali hosté u jídla a pití. Vůně květin v truhlících se tu mísila s vůní smažených kalamárů, ostré omáčky a toustů.

Náměstí bylo plné betonových truhlíků s květinami, mnohé obchody zdobily i závěsné koše.

Při čekání na zelenou u přechodu musela Jan ovládnout potřebu chytit syna za ruku.

V deseti letech už by nechtěl přecházet silnici za ruku.

„Co to bylo za holku s panem Rizzem?“

„Hm? No, to byla jeho vnučka Adrian. Stráví u nich prázdniny.“

„Jak přišla k té sádře?“

„Nalomené zápěstí.“

„Jak?“ zeptal se syn při přecházení.

„Upadla.“

O kus dál v ulici vycítila jeho pátravý pohled a natočila k němu hlavu. „Copak?“

„Zase máš ten výraz...“

„Jaký?“

„Jako když mi nechceš prozradit něco nehezkyho.“

Nejspíš měl pravdu. Jan si uvědomila, že v tak malém městě jako Traveler's Creek, kde rodinu Rizzových každý znal, se Ray stejně všechno hned doslechne.

„To její otec.“

„Fakt?“ Jeho táta sice taky udělal nebo řekl pár děsných věcí, nikomu ale ruku nezlomil.

„Ale je ti jasné, že to je soukromá věc, Raylane? Nikde o tom nemluv už kvůli Rizzovým. A jelikož tam Mayu brzy zavedu, holky jsou stejně staré a mohly by se skamarádit, neříkej o tom ani sestře. Pokud jí to poví sama Adrian, to už je na ní.“

„Jasně. Ježíši, on jí fakt zlomil ruku táta?“

„Zápěstí. Ale i to je dost hrozné.“

„A je ve vězení?“

„Ne, je mrtvý.“

„No do háje.“ Ray začal vzrušeně poskakovat na chodníku. „To ho jako zabila, když se bránila, nebo co?“

„Jsi vážně cvok. Je to přece malá holka. Zažila prostě strašnou věc. Ne že ji budeš zasypávat takovými otázkami!“

Došli k domu, kde bydlela Cassie, tedy v ulici přímo naproti nim.

Mohli dál bydlet ve svém domě už proto, že Jan dostala práci u Rizzových, když otec zmizel i s úsporami z banky.

To byla jedna z těch zlých věcí, co jim provedl.

Ray pak slyšel maminku v noci brečet.

Rizzovým by už proto nic ošklivého nepřál.

Ale ta malá holka se mu hned zdála o něco zajímavější.

### 3

**T**o léto se vše změnilo, jakmile Adrian potkala Mayu. S ní přišly nové hry, návštěvy a sdílená tajemství.

Adrian měla poprvé v životě skutečnou nejlepší kamarádku.

Učila ji taneční kroky a jógové pozice nebo téměř i kliky s odrazem. Maya jí zase ukázala, jak točí s hůlkou mažoretky a jak se hraje Yahtzee.

Měla psa jménem Jimbo, co uměl chodit po zadních, a kočku Miss Priss, která se ráda mazlila.

Taky bratra Raylana, jenže ten chtěl hrát jen svoje videohry a číst komiksy nebo lítat venku s kamarády, takže ho moc nevidaly.

Měl ale hezké zelené oči, mnohem temnější než její matka nebo babička, jako by spolply mnohem víc zelené barvy.

Maya říkala, že brácha je pitomec, což Adrian nemohla posoudit, protože se jim spíš vyhýbal.

Ale jeho oči se jí líbily.

Někdy přemýšlela, jaké by bylo mít sourozence, raději tedy sestru, nebo vůbec někoho stejně starého, s kým by si mohla hrát i doma.

Mayina maminka byla moc milá. Nonna řekla, že je poklad, a Popi zas, že skvěle vaří a pilně pracuje. Občas, když byla paní Wellsová dlouho v práci, zašla Maya k nim a zůstala celý den, a pokud se včas zeptaly, přišly na návštěvu i další holky.

Když Adrian sundali sádku z ruky, dostala ještě na tři týdny snímací. Tu si směla sundat třeba do vany nebo když byla pozvaná do bazénu, co měli u Cassie za domem.

Jednoho dne v půli července zašly s Mayou do jejího pokoje pro věci na piknik pod velkým stromem v zahradě.

Adrian se zastavila u otevřených dveří do ložnice jejího bratra. Zatím byly vždy zavřené a na nich velký nápis ZÁKAZ VSTUPU.

„Tam bez dovolení nesmíme,“ ozvala se Maya. Dnes měla blond vlasy spletené do francouzského copu, protože maminka nemusela do práce a udělala si na to čas.

Maya si dala ruku v bok a zakoulela očima. „Jako by o to někdo stál. Je tam binec a smrdí to tam.“

Adrian ode dveří nic necítila, ale s nepořádkem měla Maya pravdu. Ray si ani neustal postel. Po zemi se válelo oblečení, boty i akční figurky.

Její pozornost však přitáhly stěny polepené kresbami.

Superhrdinové, bitvy s monstry a zloduchy, vesmírné lodě, podivné budovy a strašidelné lesy.

„Tohle všechno nakreslil sám?“



„No jo, on maluje furt. Jde mu to, ale pořád kreslí jen pitomosti. Nic hezkého. Teda jen jednou pro mámu namaloval barevnou kytičku ke Dni matek, až se z toho rozbrečela, jakou měla radost.“

Adrian se nezdálo, že by šlo o pitomosti. Obrázky byly snad jen trochu strašidelné. Nijak to ale nekomentovala, protože chtěla držet basu s kamarádkou.

Jakmile ale nakoukla z prahu dál do pokoje, přihnal se od schodů sám Ray. Na moment ztuhl a začal se mračit. Pak k nim doběhl a zablokoval tělem vchod do pokoje.

„Tam mi lízt nebudete.“

„Nešly jsme dovnitř, ty troubo. Nikdo do tvého smradlavého pokoje nechce,“ ušklíbala se Maya a zase si dala ruku v bok.

„Bylo otevřeno,“ řekla Adrian, než se Ray stihl do sestry pustit. „Ale nebyly jsme uvnitř, vážně. Jen jsem se koukala na ty obrázky. Jsou moc hezké. Nejvíc se mi líbí Iron Man,“ dodala a naznačila pózu v letu s napraženou pěstí, jak ho Ray nakreslil.

Jeho rozčilené oči se stočily k ní, a tak se instinktivně přikrčila a v zápěstí ucítila fantomovou bolest.

Ray si všiml, jak si to místo chrání zdravou rukou a vzpomněl si na jejího otce.

Každý by se bál táty, co vám zláme ruku, uvědomil si.

A tak pokrčil rameny, jako by mu na tom nezáleželo. Přece jen na něj udělalo dojem, že znala Iron Mana.

„To jen tak zkouším. Umím i lepší.“

„Ten Spider-man a Doctor Octopus jsou taky dost cool.“

Hm, to ho zaujalo ještě víc. Žádná z Mayiných kámošek netušila, kdo je Doctor Octopus z Green Goblin.

„Asi jo,“ dodal tedy a na rozhovor s holkami mu to přišlo až dost. Ještě zavrčel na sestru. „Zákaz vstupu.“

Pak vešel dovnitř a zavřel za sebou dveře.

Maya se jen pousmála. „Vidíš? Pitomec.“ Pak vzala Adrian za ruku a vedla ji do svého pokoje pro věci na piknik.

Ten večer si Adrian před spaním našla papíry a tužku a pokusila se nakreslit svoji superhrdinku – Černou vdovu.

Jenže všechno, co dokázala, vypadalo jako fleky spojené čarami s dalšími fleky. A tak se posmutněle vrátila ke kreslení domečků, stromů a květin s velkým kulatým sluncem.

Ani to se jí nezdálo dost dobré. Měla dojem, že kreslit neumí, přestože si babička její výtvary připínala na ledničku.

Neumí kreslit, ani vařit nebo péct, i když prarodiče tvrdili, že se rychle učí.

V čem byla vlastně dobrá?

Pro útěchu chvíli cvičila jógu a dávala pozor, aby příliš nezatěžovala nedoléčené zápěstí.

Po večerním rituálu si vyčistila zuby a převlékla se do pyžama.

Když chtěla dojít pro dědu, že už se chystá spát – protože babička byla v bistru –, ozvalo se klepání na dveře.

„Tady je moje holčička, tak pěkně přichystaná ke spánku. A podívejme,“ pokračoval děda, protože si všiml obrázků, „to půjde rovnou do domácí galerie.“

„Jako když to kreslilo mimino,“ vzdychla si Adrian.

„Co je umění, rozhodne až divák,“ řekl Dom. „Mně se to líbí.“

„Maya má bráchu a ten kreslí fakt dobře.“

„To vím, má talent.“ Zadíval se na její posmutnělou tvář. „Ale zas jsem ho nikdy neviděl chodit po rukou.“

„To mám ještě zakázané.“

„Brzo to zase zkusíš.“ Políbil ji na temeno hlavy a postrčil ji směrem k posteli. „Tak už se s Barkleym uložte. Rád si poslechnu další kousek z *Matildy*, protože moje vnučka čte líp než kdejaký teenager.“

Adrian se uvelebila s plyšákem v posteli. „Aktivní mysl, aktivní tělo.“

Dom se tomu zasmál, posadil se na okraj lůžka a podal vnučce knihu. Adrian se k němu přitulila.

Voněl po trávě, kterou před večeří sekal.

„Myslíš, že mámě chybím?“

„Rozhodně. Copak ti každý týden nevolá, jak se máš a co děláš?“

Škoda, že nevolá častěji, napadlo Adrian, a na to, co dělá, se ani moc neptala.

„Myslím, že bych tě zítra mohl naučit nové jídlo, když za to naučíš něco ty mě.“

„A co?“

„Jednu z těch tvých sestav.“ Dotkl se ze strany jejího nosu. „Aktivní tělo, aktivní mysl.“

To ji nadchlo. „Tak jo! Vymyslím jednu speciálně pro tebe.“

„Ale ne moc těžkou, ano? Jsem začátečník. A teď mi přečti nový příběh.“

Když Adrian později na to léto vzpomínala, pochopila, jak bylo idylické. Jako přestávka v tvrdé realitě, přísném režimu a povinnostech, jakou už nikdy potom nezažila.

Dlouhé, horké dny s limonádou na verandě, dovádění se psy a pak vzrušující bouřky, kdy nebe náhle zčernalo a stromy začaly tančit ve větru. Měla kamarády, s nimiž se mohla smát a bavit, a hlavně pozorné, aktivní, milující prarodiče, pro něž se na krátký čas stala středem vesmíru.

Naučila se mnohé o vaření, což se jí hodilo po zbytek života. Líbilo se jí sklízet bylinky a zeleninu ze záhonů přímo pod okny a žasla, když děda přinesl kytici planých květin, aby potěšil babičku.

To léto pochopila, co skutečně znamená rodina a komunita. Nikdy na to nezapomněla a často se jí stýskalo.

Ale dny běžely příliš rychle. Průvod a ohňostroj čtvrtého července. Horká, vlahá noc plná světél a zvuků, když do města dorazil karneval. Chytání světlušek, pozorování kolibříků, třešňový nanuk na verandě velkého domu za dne tak tichého, že bylo slyšet i bubláni říčky.

A pak náhle všichni mluvili o návratu do školy, novém oblečení a školních potřebách. Kamarádky se začaly dohadovat, kdo je bude učit jaký předmět, a porovnávaly své nové batohy a desky na sešity.

Horké léto a dlouhé dny se chýlily ke konci.

Adrian marně zadržovala pláč, když jí babička pomáhala s balením.

„Ach ne, dítě moje.“ Vtáhla ji do náruče. „Vždyť neodjíždíš navěky. Zase nás brzy navštívíš.“

„To není stejné.“

„Ale bude to výjimečná událost. Vždyť se ti po mamince a Mimi stýskalo.“

„Teď se mi zas bude stýskat po tobě a dědovi. A taky po Maye, Cassie a paní Wellsové. Proč se mi pořád musí po někom stýskat?“

„Je to těžké, já vím, nám s dědou budeš taky moc chybět.“

„Škoda, že nemůžeme bydlet tady.“

Ona by ve velkém domě žila moc ráda. Měla tam pěkný pokoj, odkud viděla do zahrady, na psy a na hory. „Kdybych bydlela tady, už by se mi nikdy nestýskalo.“

Sophia ji pohladila po zádech a pak se odtáhla a přidala do kufru nějaké džíny. „Tohle ale není domov tvé mámy, miláčku.“

„Jenže *byl*. Narodila se tady přece, chodila tady do školy a všechno ostatní.“

„Ale už to její domov není. Každý si jednou musí najít svůj vlastní.“

„A co kdybych ho chtěla já? Proč nemůžu nikdy mít, co chci já?“

Sophia se zadívala na tu sladkou, vzpurnou tvářičku a lámalo jí to srdce. Tolik jí připomněla malou Linu.

„Až budeš starší, třeba si tohle místo jako domov vybereš. Nebo to možná bude New York nebo jiné město. Jak se sama rozhodneš.“

„Děti nemůžou rozhodovat o ničem!“

„Proto se lidi, co je milují, snaží co nejlíp rozhodovat za ně, dokud ty děti nedospějí. A tvá máma dělá to nejlepší, co jde, Adrian, věř mi.“

„Kdybys dovolila, abych tu směla bydlet, možná by souhlasila.“

Sophia cítila, jak jí srdce puká o něco víc. „To by nebylo správné, pro tebe, ani pro ni.“ Posadila se na postel a vzala

uplakanou tvář vnučky do dlaní. „Vy teď potřebujete jedna druhou. Poslouchej,“ dodala, když dítě vrtělo hlavou, „věříš přece, že ti vždycky říkám pravdu, ne?“

„No jo, asi jo.“

„Tak mi věř, že teď ze všeho nejvíc potřebujete být spolu. Možná ti to tak nepříjde, když je ti smutno a zlobíš se, ale je to pravda.“

„Vy s dědou mě tady nepotřebujete?“

„Ach bože, to víš, že ano.“ Sophia ji opět pevně objala. „*Gioia mia*. Proto mi přece budeš každý týden psát dopisy a my na ně budeme odpovídat.“

„Dopisy? Nikdy jsem žádný nepsala.“

„Tak teď můžeš. Mám pro tebe dokonce krásný dopisní papír, abys měla jak začít. Zajdu pro něj.“

„A ty budeš psát dopisy jen mně?“

„Jen tobě. A jednou týdně si budeme volat, abychom si i promluvily.“

„Slibuješ?“

„Na mou duši, na psí uši.“ Sophia se s vnučkou zahákla malíčkem, což byla součást dětské přísahy.

Adrian už neplakala, když na dvoře zastavila velká černá limuzína, jen se pevně držela dědovy ruky.

„Podívej na to auto! To bude ale fajnová jízda, co? Tak utíkej.“ Stiskl jí ručku. „Běž maminku obejmout.“

Nejdřív vystoupil řidič v obleku s kravatou, aby otevřel dveře. Pak z limuzíny vyklouzla její matka. Měla stříbrné sandály a růžové nehty na nohou, co ladily s barvou její sukně.

Mimi vystoupila na druhé straně a usmívala se od ucha k uchu, přestože měla slzy v očích.

Adrian jako téměř osmiletá věděla, že by nebylo hezké, kdyby nejdřív běžela k Mimi, a tak přešla trávník, zastavila se u Liny a nechala se obejmout.

„Mám dojem, že jsi vyrostla,“ řekla Lina, když se narovнала a přejela rukou po dcerčině culíku. „A rozhodně ses dost opálila.“

„Babička mě ale pořád mazala krémem.“

„Tak to je dobře.“

„A co já?“ Mimi rozpřáhla ruce a Adrian se k ní vrhla. „Bože, tolik se mi stýskalo!“ Mimi dívku zvedla do náruče, políbila ji na tvář a pevně ji k sobě přitiskla. „Jsi mnohem větší a celá zlatá a voníš jako sluníčko.“

Pak se objaly i s ostatními, ale Lina vysvětlila, že na jídlo se zdržet nemohou.

„Přiletěli jsme z Chicaga, už tak to bylo dlouhé a zítra ráno mě čeká interview v *Today*. Moc děkuju, že jste se o Adrian postarali.“

„To bylo přece potěšení.“ Sophia vzala vnučku za obě ruce a políbila je. „Jenom radost. Tahle hezká tvářička mi bude moc chybět.“

„Babi,“ vydechla Adrian a prudce ji objala.

Pak ji zvedl do náruče Dom, zahoupal s ní a pohládl ji. „Buď na mamku hodná.“ Políbil ji ze strany na krk a zase ji postavil.

Adrian se ještě rozloučila se psy a na chvíli schovala uplakanou tvář do jejich srsti.

„Ale jdi, Adrian, vždyť se zase uvidíte. Další léto přijde, ani se nenaděješ,“ řekla Lina.

„Můžete přijet i na Vánoce,“ ozvala se Sophia.

„Uvidíme, jak to půjde.“ Lina políbila matku i otce na tvář. „Díky. Moc mi v tom stresu pomohlo, že byla daleko od... no, od toho všeho. Je mi líto, že se nemůžu zdržet, ale zítra ráno mám být ve studiu už v šest.“

Ohlédla se k autu, kde už Mimi usadila Adrian a snažila se ji zabavit vysvětlováním, jak se uvnitř zapínají světlá.

„Takhle to bylo lepší pro všechny.“

„Přijedte na Vánoce,“ naléhala Sophia a uchopila dceru za paži. „Nebo třeba na Díkůvzdání.“

„Pokusím se. Zatím se mějte fajn.“

Pak nastoupila a zabouchla dveře.

Adrian ignorovala příkaz, že si má zapnout pás, klekla si a dívala se zadním oknem ven za prarodiči, kteří stáli na verandě se psy u nohou a mávali jim.

„Adrian, už si sedni, ať tě Mimi může zapnout.“ Limuzína vjela pod první zastřešený most, když se Lině ozval telefon.

„Tohle bohužel musím vzít.“ Posunula se na okraj lavice a přijala hovor. „Lina, ahoj Meredith.“

„Máme tu džus a vodu s bublinkami,“ prohodila Mimi zvesela, když Adrian zapínala pás. „A taky ovoce a ty vegetariánské čipsy, co máš ráda. Uděláme si piknik v autě.“

„Není třeba.“ Adrian rozepnula brašnu, co dostala od babičky, a vytáhla svůj Game Boy. „Nemám hlad.“

## NEW YORK CITY

Od toho dávného léta si Adrian zvykla na psaní dopisů. Jednou týdně si s prarodiči opravdu volala, občas napsala e-mail nebo SMS, ale pravidelné dopisování se stalo novou tradicí.

Využila tedy příjemného zářijového rána, posadila se na střešní terase matčina trojpodlažního bytu na Upper East Side a začala sepisovat dojmy z prvního týdne v nové škole.

Mohla dopis sice vyfukat na počítači a poslat jako e-mail, zprávy psané rukou jí ale připadaly mnohem osobnější.

Maye tedy posílala spíš textovky, ale i ta od ní příležitostně dostala nějakou pohlednici.

Chůvu už Adrian neměla, protože Mimi se zamilovala do jistého Issaca, vdala se a porodila dvě děti. Mimo to měla Adrian za pár měsíců oslavit sedmnácté narozeniny.

Mimi stále pracovala pro Linu, teď jako asistentka, co jí pomáhala zajistit schůzky a společně s Harrym i natáčení a rozhovory.

Matčina kariéra už dosáhla hvězdných rozměrů, hlavně díky knihám a DVD, motivačním proslovům a účinkování v televizi (třeba v epizodě seriálu *Zákon a pořádek*).

Značka Yoga Baby stále dobře vynášela.

Vlajkovou lodí firmy se stalo fitness centrum Ever Fit na Manhattanu, které už mělo pobočky po celých Státech.

Sportovní oblečení jejich značky, řady zdravotních doplňků, esenciálních olejů, svíček, tonik a sportovního náčiní změnily během deseti let malý podnik jedné ženy v milionový byznys.

Jejich firma ale sponzorovala i tábory pro znevýhodněné děti nebo útulky pro týrané ženy, takže se nedalo říct, že by Lina společnosti nic nevracela.

Většinu dní se však Adrian vracela ze školy do prázdného bytu. Někdy žertovala s Mayou, že má bližší vztah s vrátným jejich komplexu než s vlastní matkou.

V nejužším kontaktu byly vlastně jen jednou ročně, kdy spolu pár týdnů natáčely cvičení matky s dcerou.

Takový byl prostě její život. Adrian už tedy plánovala, jak naloží s jeho zbytkem, jakmile se bude smět rozhodovat sama za sebe.

V jedné věci měla jasno a v tu chvíli, ve vlahém vánku na slunné terase, vlastně jen čekala, až se věci dají do pohybu.

Nemusela čekat dlouho.

Zaslechla, jak se za jejími zády prudce otevřely posuvné, prosklené dveře.

„Proboha, Adrian, co tady děláš? Ještě jsi nezačala balit a to za hodinu odjíždíme.“

„Ty možná odjíždíš, ale já ne,“ opravila ji Adrian a psala v klidu dál. „Proto balit nemusím.“

„Nebuď jak malá. Zítra mám v L.A. dost nabitý program, mazej balit.“

Adrian odložila tužku a natočila se v židli, aby matce viděla do očí. „Ne, já nejedu. Nenechám se další dva týdny vláčet sem tam, nehodlám bydlet po hotelích a učit se on-line. Zůstanu tady a budu chodit do té soukromé školy, kam jsi mě zapsala, když jsi na jaře koupila tenhle byt.“

„Ty uděláš, co ti řeknu, protože jsi stále dítě, takže...“

„Právě jsi řekla, že nemám být jak malá, obojí najednou mít nemůžeš, mami. Je mi šestnáct, za pár měsíců sedmnáct. Do nové školy chodím třetí týden a nemám tam kamarády. Nebudu zase sedět sama někde v hotelu nebo ve studiu, když můžu vysedávat sama po škole tady.“



„Nejsi dost stará, abys tu zůstala sama.“

„Ale dost na to, abych byla sama v jiném městě, zatímco podepisuješ knihy, DVD nebo rozdáváš interview?“

„Tam přece nejsi sama.“ Lina se zarazila a ztěžka dosedla na židli. „Stačí mi zavolat nebo poslat esemesku.“

„A tady stačí zavolat nebo poslat zprávu Mimi, protože ta má děti a nikam s tebou nepojede. Ale já se o sebe dokážu postarat, mamí. Jestli sis nevšimla, dělám to už poměrně dlouho.“

„Postarala jsem se, abys měla všechno, co si jen můžeš přát. Odpusť si teda ten tón, ano?“ Linina zmatenost ustoupila šoku a rozčilení. „Dostáváš to nejlepší možné vzdělání, které ti umožní dostat se na jakoukoli univerzitu. Máš krásný a bezpečný domov. Na tohle všechno jsem musela tvrdě dřít.“

Adrian se na matku dlouze zadívala. „Pracovala jsi tvrdě, protože jsi ambiciózní a cílevědomá ženská. To ti přece nikdo nevyčítá. Mně ale bylo dobře ve státní škole, kde jsem měla kamarády. Teď se musím snažit najít nové tam, kam jsi mě přemístila. Ale to se nepovede, když budu další dva týdny pryč.“

„Jestli myslíš, že nechám teenagera samotného v New Yorku, aby mohl kašlat na školu, vymetat večírky nebo chodit v noci ven, tak se šeredně pleteš.“

Adrian si založila ruce na stole a naklonila se blíž k matce. „Tak večírky? A s kým? Vždyť nepiju, nekouřím, neberu drogy. Loni jsem málem začala chodit s klukem, ale teď musím se vším začínat od začátku. Ulejš se ze školy? Vždyť jsem od deseti na seznamu jedničkářů. A kdybych chtěla chodit v noci ven, můžu to dělat i teď. Stejně by sis ničeho nevšimla. Podívej se na mě pořádně,“ pokračovala a rozhodila přitom rukama. „Jsem tak zodpovědná, až je mi to trapné. Nic jiného mi ani nezbylo. Ale když už pořád kážeš o rovnováze, tak tě tedy poslechnu a nenechám se znova odtrhnout od svých zvyklostí a zaběhnutého života.“

„Jestli tak moc nechceš se mnou, zeptám se rodičů, jestli by tě na dva týdny nevzali k sobě.“

„Moc ráda se za nimi podívám, ale chci zůstat tady. Budu chodit do školy, a jestli mi nevěříš, klidně řekni Mimi, ať mě